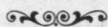

Po povedanem sta torej obtoženca nedvomno vzela tuje premakljive stvari iz posesti drugega in je povsem utemeljeno, da se dejanje kvalifikuje za tatvino.¹⁾

¹⁾ Jednako razsodilo je kasacijsko sodišče tudi v svojej razsodbi z dne 24. oktobra 1893, št. 12.416, katera se je priobčila tudi uradno v J. M. 965. Utemeljitev obeh razsodeb je v bistvu soglasna.

Iz upravne prakse.

K §-u 2. zakona z dne 30. marcija 1888, št. 33. drž. zak. o zavarovanji delavcev na slučaj bolezni in osobito o pomenu „stalna plača“.

Okrajna bolniška blagajna v Lj. pozvala je ravnateljstvo mestnega užitninskega zakupa, da zglesi v smislu §-a 31. zakona z dne 30. marcija 1888, št. 33. drž. zak. o zavarovanji delavcev na slučaj bolezni vse svoje uradnike in služabnike v svrhu zavarovanja na slučaj bolezni. Ker se ravnateljstvo temu pozivu ni odzvalo, prosila je imenovana bolniška blagajna mestni magistrat v Lj. kot pristojno obrtno oblastvo, naj prisili ravnateljstvo v zavarovanje svojega objekta, odnosno, da odloči, ali je objekte, službujoče pri mestnem užitninskem zakupu, podvrženo zavarovanju na slučaj bolezni v smislu §-a 1. l. c. ali ne.

Prošnja okrajne bolniške blagajne izročila se je ravnateljstvu napominanega zakupa v izjavo in le-to poudarjalo je v svoji izjavi obrtnemu oblastvu, da mesto lj—sko pobira po svojih užitninskih organih poleg užitnine, katero ima v zakupu, tudi svoje davščine, in sicer: davek na žganje, tlakovine, štantnino in tržno pristojbino. Pobiranje teh davščin in užitnine vrši se v pokritje troškov mestne občine in v korist erara, torej splošno le v javno korist in zategadelj objekte, ki ima pri tem opraviti, ni podvrženo zavarovanju na slučaj bolezni, v smislu §-a 1. zak. z dne 30. marcija 1888, št. 33. drž. zak. Sicer so pa vsi užitninski organi, namreč pazniki, revidenti in mitničarji nameščeni s stalno plačo, katero dobivajo mesečno in katera se jim ne ustavi za bolezni, torej po §-u 2. l. c. nikakor niso podvrženi zavarovanju.

O tej izjavi obvestila se je bolniška blagajna, toda v svoji protiizjavi izrekla je le znova prošnjo, naj mestni magistrat razsodi o prepirnem vprašanji.

Mestni magistrat lj—ski je na to odločil, da mestna občina lj—ska ni dolžna zavarovati pri okrajni bolniški blagajni lj—ski na slučaj bolezni uradnikov in služabnikov svojih, ki imajo opravila pri mestnem užitninskem zakupu in pri pobiranju mestnih davščin, ker je smatrati užitninski zakup podjetjem mestne občine ljubljanske in ker so vsi uradniki in služabniki (pazniki, revidenti, mitničarji) nameščeni s stalno plačo, torej po §-u 2. zakona z dne 30. marcija 1888, šte. 33. drž. zak. niso podvrženi zavarovanju na slučaj bolezni.

Proti odločbi I. instancije vložila je okrajna bolniška blagajna rekurz na c. kr. deželno vlado v Lj. Le-ta je pa z odločbo z dne 11. septembra 1893, št. 10398 zavrnila rekurz in potrdila odločbo I. instancije, ker je potom zakupa po mestni občini lj—ski prevzeto pobiranje erarične užitnine, kakor tudi pobiranje lastnih davščin brez dvoma vršba mestne občine, ker se dalje ni oporekalo, da so organi, ki pobirajo užitnino in druge davščine, nameščeni s stalno plačo in je torej uporabljati § 2. zakona z dne 30. marcija 1888, št. 33. drž. zak.

V ministerskem rekurzu, kateri je blagajna vložila proti odločbi II. instancije, omenjala je, da se organi, pobirajoči užitnino in cestarino, ne morejo smatrati kot služabniki mestne občine nameščeni, s stalno plačo, ker jih sme ravnateljstvo brez vsake odpovedi odpušiti iz službe.

Vsled te navedbe odredilo je c. kr. ministerstvo za notranje zadeve, da je poizvedeti službinsko razmerje organov užitninskega zakupa. Po poizvedbah dognalo se je, da so napominani organi nameščeni z letnimi plačami 300 gld. do 600 gld., da se jim izplačujejo plače v mesečnih dekurzivnih obrokih in da velja za obe stranki (služabnika in gospodarja) 14dnevni napovedni rok. Vselej pa si ravnateljstvo pri vsprejemu v službo pridrži pravico, služabnika takoj (brez odpovedi) odpušiti, ako ga zasači pri nepoštenem dejanji. Če zbolí služabnik, izplačuje se mu plača tri mesece in še le četrti mesec se mu ustavi.

Z odločbo z dne 23. decembra 1893, št. 29916 je potem c. kr. ministerstvo za notranje zadeve rekurz okrajne bolniške blagajne zavrnilo ter potrdilo odločbi nižjih instanc iz razlogov navedenih v dotičnih odločbah.

—k.

